

Lp.	Nazwa stanowiska	Wymagane kwalifikacje w zakresie:		Grupa uposażenia
		wykształcenia	liczby lat praktyki zawodowej	
1	2	3	4	5
4	Kierownik sekcji	średnie wykształcenie	4	VI—V
5	Księgowy	średnie wykształcenie wykształcenie w zakresie 9 klas szkoły ogólnokształcącej i kurs księgowości	2 4	VIII—VI
6	Referent	średnie wykształcenie wykształcenie w zakresie 9 klas szkoły ogólnokształcącej	1 3	VIII—VI
7	Kierownik zespołu magazynów	średnie wykształcenie podstawowe wykształcenie	2 4	VII—V
8	Woźny	podstawowe wykształcenie		XI—X"

§ 2. W załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla pracowników zajmujących określone stanowiska w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 129) w cz. III „Służba sanitarno-epi-

demiologiczna" traci moc lit. c) „Centralna Baza Sanitarno-Przeciwepidemiczna" obejmująca lp. 12, 13 i 14.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1970 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Kostrzewski*

40

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 21 lutego 1970 r.

w sprawie zakładowych ośrodków rehabilitacji przemysłowej.

Na podstawie § 14 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1967 r. w sprawie planowego zatrudniania inwalidów (Dz. U. Nr 20, poz. 88) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zakładowe ośrodki rehabilitacji przemysłowej, zwane dalej „ośrodkami", mogą być organizowane przez zakłady pracy, w których pracownicy objęci są opieką zdrowotną przemysłowej służby zdrowia, oraz w innych zakładach zatrudniających ponad 500 pracowników.

§ 2. 1. Z wnioskiem o utworzenie ośrodka występuje jednostka nadrzędna nad zakładem, w którym ma być utworzony ośrodek, w uzgodnieniu z właściwym do spraw zdrowia i opieki społecznej organem prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) i wojewódzką komisją związków zawodowych.

2. Decyzję o utworzeniu ośrodka podejmuje właściwy minister w uzgodnieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej, Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz Centralną Radą Związków Zawodowych.

§ 3. 1. Ośrodek jest komórką organizacyjną zakładu pracy.

2. Lokal niezbędny do zorganizowania i prowadzenia ośrodka, personel techniczno-organizacyjny, wyposażenie oraz zaopatrzenie materiałowe i techniczne niezbędne do prowadzenia przez ośrodek działalności produkcyjnej, a także wyposażenie w sprzęt medyczny niezbędny do prowadzenia rehabilitacji pracowniczej zapewnia zakład pracy.

3. Fachowy personel służby zdrowia zapewnia właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej.

4. Kierownikiem ośrodka powinien być pracownik inżynierjno-techniczny wyznaczony przez zakład pracy, a jego zastępcą — lekarz specjalista rehabilitacji lub lekarz specjalista medycyny przemysłowej przeszkolony w zakresie rehabilitacji.

5. Opiekę nad ośrodkiem sprawuje stała wewnętrzzakładowa komisja do spraw zatrudnienia i rehabilitacji inwalidów, powołana na podstawie § 13 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1967 r. w sprawie planowego zatrudniania inwalidów (Dz. U. Nr 20, poz. 88).

§ 4. Podstawowym zadaniem ośrodka jest prowadzenie działalności usługowo-rehabilitacyjnej łączącej elementy rehabilitacji leczniczej i zawodowej:

- 1) pracowników, którzy po wypadku lub dłuższej chorobie wymagają adaptacji i usprawnienia w pracy pod nadzorem fachowego personelu lekarsko-technicznego,
- 2) pracowników zatrudnionych przy pracach szczególnie szkodliwych dla zdrowia, u których badania lekarskie wykazały konieczność okresowego przesunięcia do pracy w warunkach rehabilitacji przemysłowej.

§ 5. Szczegółową organizację i zadania ośrodka określa regulamin opracowany przez zakład pracy, zatwierdzony przez jednostkę nadrzędną nad tym zakładem w uzgodnieniu z właściwym do spraw zdrowia i opieki społecznej organem prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 6. Rehabilitacji w ośrodku mogą być poddani pracownicy:

- 1) uznani za czasowo niezdolnych do pracy z powodu choroby, jeżeli ze względu na rodzaj schorzenia lub urazu wymagają usprawnienia i adaptacji do pracy,

- 2) zatrudnieni przy pracach szkodliwych dla zdrowia, jeżeli ze względu na objawy powstawania choroby zawodowej o szczególnym zagrożeniu wymagają czasowej zmiany warunków pracy,
- 3) zatrudnieni na stanowiskach pracy lub w warunkach pracy zagrażających ich stanowi zdrowia, co do których właściwy społeczny zakład służby zdrowia stwierdzi potrzebę zapobiegawczego przesunięcia na inne stanowisko pracy na określony czas,
- 4) zaliczeni przez komisję lekarską do spraw inwalidztwa i zatrudnienia do jednej z grup inwalidów, jeżeli ze wskazań lub przeciwwskazań tej komisji wynika, że usprawnienie w ośrodku jest niezbędne w celu całkowitego lub częściowego przywrócenia zdolności do pracy lub zapobieżenia pogorszeniu stanu zdrowia.

§ 7. 1. Z wnioskami o rehabilitację w ośrodku występują:

- 1) lekarz przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej sprawującej opiekę zdrowotną nad zakładem pracy — jeżeli chodzi o pracowników, o których mowa w § 6 pkt 1,
- 2) stała wewnątrzzakładowa komisja do spraw zatrudnienia i rehabilitacji inwalidów (§ 3 ust. 5) — jeżeli chodzi o pracowników, o których mowa w § 6 pkt 2—4.

2. Przed wystąpieniem z wnioskiem o rehabilitację w ośrodku należy uzyskać zgodę pracownika.

3. Przed wystąpieniem z wnioskiem o rehabilitację w ośrodku pracowników, o których mowa w § 6 pkt 2 i 3, komisja powinna zbadać możliwość zatrudnienia pracownika w innych działach zakładu pracy na stanowiskach odpowiednich do stanu zdrowia i kwalifikacji zawodowych.

§ 8. 1. O przyjęciu pracownika do ośrodka decyduje kierownik ośrodka wspólnie ze swym zastępcą do spraw rehabilitacji. Zakres i rodzaj środków rehabilitacyjnych oraz przewidywany okres rehabilitacji w ośrodku ustala zastępca do spraw rehabilitacji.

2. Okres rehabilitacji w ośrodku nie powinien przekraczać 3 miesięcy. W szczególnie uzasadnionych wypadkach okres ten może ulec przedłużeniu; jednak cały okres rehabilitacji w ośrodku nie może być dłuższy niż okres, za który przysługuje zasiłek chorobowy.

§ 9. 1. Pracownik rehabilitowany w ośrodku obowiązany jest przestrzegać zasad regulaminu (§ 5) oraz postępować zgodnie z zaleceniami i wskazówkami personelu ośrodka.

2. Pracownik nie wypełniający obowiązków określonych w ust. 1 może być usunięty z ośrodka. O usunięciu pracow-

nika z ośrodka decyduje kierownik ośrodka wspólnie ze swym zastępcą do spraw rehabilitacji.

§ 10. 1. Pracownikom rehabilitowanym w ośrodku przysługuje wynagrodzenie za wykonaną pracę według zasad stosowanych w zakładzie z uwzględnieniem ust. 2.

2. Przy wypłacie wynagrodzenia pracownikom rehabilitowanym w ośrodku w wyniku czasowego przeniesienia do innej pracy wskutek utrzymywania się choroby zawodowej o szczególnym zagrożeniu stosuje się zasady określone w art. 22 ustawy z dnia 30 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. Nr 13, poz. 91).

3. Pracownik rehabilitowany w ośrodku w okresie czasowej niezdolności do pracy zachowuje prawo do przysługującego mu zasiłku chorobowego, z tym że zasiłek ten redukuje się tak, aby łącznie z wynagrodzeniem za pracę w ośrodku (ust. 1) nie przekraczał podstawy wymiaru tego zasiłku.

§ 11. O zaprzestaniu rehabilitacji pracownika w ośrodku decyduje kierownik ośrodka wspólnie ze swym zastępcą do spraw rehabilitacji.

§ 12. 1. Pracownika, który odbył rehabilitację w ośrodku, kieruje się do pracy na stanowisku odpowiednim do jego stanu zdrowia oraz przygotowania zawodowego.

2. Stanowiska, o których mowa w ust. 1, ustala komisja określona w § 3 ust. 5; ustalenia tej komisji są wiążące dla kierownika zakładu pracy.

§ 13. Pracownik, który po okresie rehabilitacji w ośrodku powrócił do pracy wykonywanej przed skierowaniem do ośrodka lub podjął inną pracę, pozostaje przez okres co najmniej trzech miesięcy pod obserwacją ośrodka.

§ 14. Zastosowanie przepisów rozporządzenia do ośrodków działających w dniu wejścia w życie rozporządzenia następuje w trybie określonym w § 2.

§ 15. 1. W miarę potrzeby mogą być tworzone międzyzakładowe ośrodki rehabilitacji przemysłowej, organizowane przez zakłady pracy o zbliżonym rodzaju produkcji; zakłady te zapewniają środki niezbędne do funkcjonowania ośrodka i uczestniczą w pokrywaniu kosztów jego działalności na zasadach ustalonych umową.

2. Przy tworzeniu i organizowaniu ośrodków, o których mowa w ust. 1, oraz przy rehabilitowaniu w nich pracowników stosuje się przepisy rozporządzenia, z uwzględnieniem odrębności organizacyjnej tych ośrodków.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie dwóch miesięcy od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Plac: M. Krukowski

41

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 7 lutego 1970 r.

w sprawie uczestnictwa Finlandii i Paragwaju w Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 49 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r. (Dz. U. z 1965 r. Nr 37, poz. 232), złożony został Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 9 grudnia 1969 r. dokument ratyfikacji przez Finlandię powyższej konwencji.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że zgodnie z artykułem 50 powyższej konwencji złożony został Sekretarzowi

Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 23 grudnia 1969 r. dokument przystąpienia Paragwaju do powyższej konwencji.

Zgodnie z artykułem 51 ustęp 2 konwencji weszła ona w życie w stosunku do Finlandii dnia 8 stycznia 1970 r., a w stosunku do Paragwaju dnia 22 stycznia 1970 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz